

Igennem det forløbne kalenderår har vi formået at tage fat i de problemer, der meldte sig undervejs. Allerede i foråret var der nogle ting, der blev klaret. Grønærtforliget var der nogle, der kaldte det. O.k., det var grønt, så det er da helt fint, og det var ikke det største i denne verden, så grønært er måske meget betegnende for det forlig, men det bragte alligevel nogle ting ind i den rigtige sammenhæng og korrigerede nogle ting.

Her i efteråret har der også været et par af slagsen, også inden de egentlige finanslovforhandlinger blev indledt. Hen ad vejen fik vi løst problemerne, først den ene vej og så den anden vej. Vi fik lavet nogle småforlig med V og K om ATP og tvungen opsparring. De var ikke voldsomt store, men alligevel.

Vi har så også her til sidst sammen med SF og CD – CD ikke at forglemme, som har været nøglen til det her – og også SF, som er sprunget med på noget af det, fået de sidste brikker på plads i en finanslov, som, det er da rigtigt, er forholdsvis farveløs, og som ikke har det store drama i sig, men som fastholder den stabilitet, der er så afgørende.

Debatten i dag indtil nu er jo gået op og ned. Jeg synes, at min egen gruppeformand, hr. Jørgen Estrup, slog hovedet på sømmet. Han gjorde det så godt, at jeg dels har lyst til at citere ham, og dels kunne man sige, at det ikke kan siges bedre, men jeg er helt på linje med ham, når jeg siger, at det var beskæmmende, hvad vi så Venstres ordfører, hr. Thor Pedersen, præstere på flygtningeområdet.

Nu gik vi ikke i samme grad ind i en konkret diskussion med De Konservative, men vi skal faktisk være opmærksom på, at De Konservative er med på det samme ændringsforslag, som i går blev stemt ned, om at spare 433,4 mio. kr. i 1998 bl.a. ved at ophæve reglen om de facto-flygtninge.

Det viste sig jo undervejs, at hr. Thor Pedersen led af en fatal mangel på viden om, hvad der lå i det begreb. Jeg har en fornemmelse af, at vi fik hr. Thor Pedersen bragt på rette vej.

Det undrede mig meget, at Venstres ordfører på området – de har jo flere af slagsen – ikke var til stede og kunne gelejde et eller andet, men tilbage står jo dog, at det var den regel, som hr. Thor Pedersen begyndte at forholde sig til, nemlig udlændingelovens § 7, stk. 2, som man med dette forslag ophævede.

Vi kan have nogen forundring over, om det virkelig kunne blive til så stor en besparelse,

som man her lægger op til, men der er andre elementer, der indgår i det, og det var ikke så meget det, der var vores egentlige mål. Vores mål var i og for sig at spørge Venstre og De Konservative om, hvad det så er, der skal komme i stedet, og hvad de mener med de facto-reglen.

Så var hr. Thor Pedersen, den ros skal han have, synes jeg, til sidst bevidstløs ærlig og sagde, at det jo er alle dem, der alligevel ender med at opholde sig i Danmark. Det er nok derfor, at jeg i skyndingen, og undskyld for det, kom til at kalde hr. Thor Pedersen for hr. de facto. Som en venlig kollega sagde til mig nedenunder: Det havde været værre, hvis du var kommet til at kalde ham hr. de fecto. Det var nu ikke meningen, men det var simpelt hen udtrykkene, der løb rundt.

Denne de facto-regel har intet at gøre med de udlændinge, som på ulovligt grundlag opholder sig i Danmark. Jamen hvad skal vi så kalde dem, spørger hr. Thor Pedersen i sin kvide, og hvis der ikke er nogen i Venstre, der kan hjælpe ham, skal vi da gerne komme med yderligere input til ordforrådet. Men pas nu på ikke at blive forvirret, for det er en tre-fire ord, vi skal have her, og det er svært at holde fast i alle begreberne.

Det drejer sig altså om udlændinge, der opholder sig i Danmark uden lovligt opholdsgrundlag. Det var én betegnelse, men den er lang, og det kan godt være svært at få alle ordene til at komme i den rigtige rækkefølge.

Hvis så vi ender med at give dem et grundlag, som de kan opholde sig i Danmark på, som vi f.eks. gjorde det med bosnierloven, har vi som lovgivere, og det kan vi jo inden for grundlovens rammer, givet dem et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og så er de nu udlændinge med lovligt ophold i Danmark. Dem må vi under ingen omstændigheder begynde at kalde de facto-flygtninge, for i ordet flygtning ligger jo netop, at vi har anerkendt deres motiv for at flygte. Derfor bruger vi ordet flygtning.

Om det så er, fordi hr. Thor Pedersen og hans parti – for det er jo ikke bare hr. Thor Pedersen, der har lavet det her ændringsforslag, og som opererer med disse begreber – har valgt også at bruge begrebet de facto-flygtninge på de andre grupper af udlændinge, som faktisk er afvist som asylansøgere i Danmark, for at forvirre begreberne, eller det simpelt hen er, fordi man